

Lilja SIGURÐAR- DÓTTIR HÄKKI

REYKJAVIK NOIR

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

DOCENDO

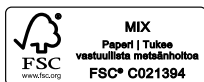

Lilja SIGURÐAR- DÓTTIR HÄKKI

REYKJAVIK NOIR

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2017

Islanninkielinen alkuteos *Búrið*

Published in the Finnish language by arrangement with

Reykjavik Literary Agency, Iceland, www.rla.is

Suomenkielisen laitoksen copyright © Marjakaisa Matthíasson ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-331-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

I.

Vankisellin ovi sulkeutui Aglan selän takana hiljaa naksahdaen. Hólmsheiðin uuden vankilan kaikissa ovissa oli hidastin, ja illan tullen naisten osastolla oli hiljaista. Hyvin eristettyjen seinien läpi ei kuulunut tuomioitaan istuvien naisten sellinovieiden pauketta, ei huutoja eikä television pauhua. Vankilassa vallitsi painostava hiljaisuus, joka sulki Aglan sisäänsä kuin vesi, jossa hän painui pohjaan hitaasti ja rauhallisesti. Hän oli tiennyt, ettei vankilaan sulkeminen olisi mukava kokemus. Hän oli istunut joitakin vuorokausia tutkintavankeudessa muutama vuosi sitten, kun määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä koskevaa tapausta tutkittiin, joten hän tiesi, millainen tunne oli, ja oli varautunut johonkin vastaavaan. Nykyisyyttä ei kuitenkaan voinut verrata mihinkään, minkä hän olisi osannut kuvitella. Silloin hän tiesi joutuvansa istumaan sellissä pari kolme päivää ennen kuin puolustusasianajaja saapuisi hänen luokseen pelastavan enkelin tavoin ja hurauttaisi hänen kanssaan ravintolaan syömään. Oli täysin eri asia astua tähän kostealta betonilta ja laastilta lemuavaan rakennukseen, jossa joutuisi lusimaan koko seuraavan vuoden.

Nyt valvottuun koevapauteen oli kuukausi aikaa. Hän oli mielessään jakanut tuomion etappeihin, jotka pyrki ohittamaan: ensin puoliväliin, ja sitten koevapauteen, mutta kun tavoite jo häämötti käden ulottuvilla, häntä alkoi ahdistaa. Tylsyydestä ja ahtaanpaikan kammosta huolimatta

nämä seinät soivat hänelle tietynlaista suojaa. Jotenkin hänestä oli tullut kuin eläintarhaan suljettu eläin, joka pelkää hylätä häkkinsä ja katsoa silmiin vapauden tuomia uhkia.

Mitä pidemmän osan hän oli istunut tuomiostaan, sitä miellyttävämmäksi oleskelu häkissä kävi, ja pikkuhiljaa se oli muuttunut täydelliseksi turtumukseksi. Vallan menettämisen tunne oli oudolla tavalla lohdullinen. Mitä useammin hän valitti kovasta patjasta tai pissinhaaleasta suihkusta, sitä tehokkaammin hänen tietoisuuteensa siivilöityi ajatus, ettei hänen tekemisillään tai sanomisillaan kiven sisässä ollut mitään merkitystä. Hänen tahtomisellaan ei ollut seurauksia.

Elämä tuntui virtaavan aina vain hitaammin hänen suonissaan, ja hänen oli yhä vaikeampi tarttua mihinkään. Vanginvartijat yrittivät ehdottaa pelien pelaamista tai käsitöitä ja kantoivat hänelle kirjastosta kirjoja, mutta hän ei viitsinyt enää edes lukea. Sama tuntui pätevän muihinkin naisiin. Hänen jälkeensä tuomiota istumaan tulleet olivat saapuneet raivoissaan ja tuskissaan kuten Aglakin, mutta kolmannen kuun aikana he kaikki kävivät vaisuiksi eivätkä enää vaihtaneet sanaakaan toisten kanssa.

Kaksi islantilaisnaista oli saapunut Aglan kanssa samaan aikaan ja kumpikin oli hänen tavoin odottanut kauan tuomion täytäntöönpanoa, kolmas tuli pohjoisen vankilasta ja neljäs paljon myöhemmin heidän jälkeensä. Ulkomaalaiset naiset asuivat toisella käytävällä, ja heitä oli lähtenyt ja toisia tullut tilalle Aglan kiinnittämättä siihen sen kummempaa huomiota. He kaikki olivat muuleja, nuoria itäeuroopalaisia tyttöjä urheiluvaatteissaan värjättyine hiuksineen ja surkeine englannintaitoineen. He pysyttelivät omana ryhmänään, kuten islantilaisetkin, mutta jostain syystä heidän

joukossaan oli enemmän elämää, vaikka naurunpyrskähdykset ja laulu muuttuivat välillä kirkunaksi ja tappeluksi.

Agla oli aluksi kuntoillut päivittäin, hyväksynyt kutsun keskustella pastorin kanssa vain saadakseen jutella jonkun kanssa ja laittanut innokkaasti ruokaa vuorollaan. Mutta enää mikään tuosta ei huvittanut häntä, ja hänen vankitoiverinsa saivat tyytyä riisipuuroon tai lihakeittoon, sillä sen monimutkaisempia aterioita hän ei viitsinyt valmistaa. Mutta he eivät valittaneet, koska hekään tuskin enää mais-toivat ruoan makua.

Agla kaivoi meikkipussistaan kynsileikkurin ja alkoi leikellä pieniä reikiä lakanaan, jonka repi sitten suikaleiksi. Hänen pitäisi varmaan punoa köysi kahdesta suikaleesta, jotta se olisi kyllin vahva. Hän oli suunnitellut kaiken jo jokin aika sitten. Oikeastaan siinä vaiheessa, kun hänelle ilmoitettiin lähestyvistä koevapaudesta, vaikka itse päivää ei vielä silloin ollutkaan päätetty. Mutta jossain vaiheessa aiemmin illalla, ehkä pian iltaututisten jälkeen, hän oli tuntenut sisimmässään, että aika oli koittanut. Siihen ei liittynyt surua eikä pelkoa vaan ainoastaan jonkinlainen valaistumiskokemus, aivan kuin hänen päänsä sisäinen sumu olisi hälvennyt ja hän näkisi selkeämmin kuin moneen kuukauteen, että ratkaisu oli oikea.

Lakanan repiminen kävi hitaammin kuin hän oli kuvitellut, ja kun hän oli kiertänyt kaksi suikaletta yhteen, köysi oli lyhentynyt puoleen alkuperäisestä mitastaan pelkäksi pätkäksi. Hän tähyili ympärilleen ja samassa hän huomasi ratkaisun aivan kuin hänen mielessään olisi avautunut mahdollisuus, jota hän ei ollut tullut ajatelleeksi aiemmin vaan vasta nyt, kun aika oli koittanut. Hän irrotti television sähköjohdon ja veti sen kerältä laitteen takaa. Se kelpasi. Eikä se katkeaisi.

Hän teki lakanaköydestä kiristyssilmukan, joka tiukentuisi hänen kaulaansa, ja kiinnitti toisen pään sähköjohtoon. Hän nousi pystyyn ja meni oven viereen seinälle kiinnitetyn patterin luo. Se oli ainoa, johon sellissä saattoi kiinnittää mitään, ja Agla toivoi, että patteri olisi kyllin korkealla. Hän kiinnitti sähköjohdon patterin ylälaitaan ja kiskoi siitä, ensin varovasti pelätessään, että tuo kummallinen hirttoköysi pettäisi rasituksesta, mutta sitten voimakkaammin ja lopulta kaikin voimin. Viritelmä vaikutti pitävältä ja hän toivoi, ettei hänen kehonsa reagoisi viime hetkellä jollain vaistomaisella itsepuolustusmekanismilla ja yrittäisi saada jalat lattiaan.

Äkkiä hänestä kuulosti, että jossain lähellä hiljaisuuden katkaisi pesää rakentava mustarastas. Paksut seinät eivät pystyneet tukahduttamaan linnun riemukkaan laulun väimeä kaikua, joka sai hänet äkillisesti kaipaamaan pääsyä raittiiseen ilmaan hengittämään lehteen puhkeavan koivun tuoksua. Mutta halu katosi heti, kun linnunlaulu taukosi ja hänen mieleensä kohosi vuorotellen kuvia äidistä ja Sonjasta. Noihin mielikuviin liittyvä ikävä ja tuska kirvelivät niin, että hänen sydäntään särki, mutta samalla se täyttyi helpotuksesta, sillä tämä olisi viimeinen kerta, jolloin hän tuntisi sisälleen tuollaista tuskaa. Hänen ei tarvitsisi enää koskaan seisoa yksin näiden muurien ulkopuolella ja pohtia, miksi Sonja oli hylännyt hänet. Hän ei enää koskaan joutuisi katsomaan silmiin vapauden loputtomia vaihtoehtoja, jotka olivat tois-
taiseksi johdattaneet hänet vain vaikeuksiin. Tuntui helpotavalta jättää elämä taakseen.

Hän asettui seisomaan patterin eteen, painoi selkensä sitä vasten, veti muovipussin päähänsä ja sujautti silmukan kaulaansa. Kiristettyään silmukan hän huokasi helpotuksesta ja vajosi sitten istumaan.

Anton värisi illan viileydessä. Hän veti vetoketjun kaulaan asti ja vilkaisi kännykän kelloa. Gunnar oli lähtenyt viemään mopon kahdeksan minuuttia sitten heidän valitsemaansa piilopaikkaan. Hän ei olisi ottanut Gunnaria mukaansa, ellei tällä olisi ollut mopoa. Hän oli miettinyt, olisiko hänen kannattanut lainata isänsä autoa tänne päästääkseen, sillä kyllä hän osasi ajaa, vaikka olikin vasta viisitoistavuotias eikä hänellä vielä ollut ajokorttia. Mutta auton varastaminen olisi ollut liian uskaliasta. Olisi paha moka, jos hänet napattaisiin auton ratista. Ei myöskään olisi hyvä tulla nähdyksi alueella, ja auto kiinnittäisi paljon enemmän huomiota kuin pimeä mopo.

Hän kuuli nopeiden askeleiden lähestyvän takaansa pimeästä ja käännähti ympäri. Siinä oli Gunnar, joka palasi juosten päässään valkoinen kypärä kuin jättikokoinen maamuna. He olivat päättäneet kumpikin pitää kypärän koko ajan päässään jotta poliisi ei pysäyttäisi heitä kypärättä ajamisen takia, mutta myös jotta heitä olisi vaikeampi tunnistaa valvontakameran kuvista. Kameroita ei kuitenkaan ollut näyttänyt olevan. Anton oli tarkkaillut aluetta jonkin aikaa ja huomannut, että tietyömiehet käyttivät aggregaattoreita vajan valaisemiseen ja lämmittämiseen, mutta nyt alue oli pimeänä. Oli niin pimeää, että itätaivaalla tanssivat revontulet olivat harvinaisen kirkkaita.

Anton kohotti työkalurepun olkapäilleen ja he kiirehtivät äänettömästi aitaukselle. Siellä Gunnar kaivoi repusta katkaisupihdit ja alkoi leikata aidan rautalankasilmukoita tehdäkseen heille aukon, josta pääsi sisään.

”Tuo on kuin kissanluukku”, Anton sanoi. ”Aukon pitää olla isompi. Meidän pitää voida ryömiä siitä täysien reppujen kanssa.”

”Okei”, Gunnar myöntyi ja leikkasi muutaman langan lisää, mutta häntä väsytti selvästikin, joten Anton otti pihdit hänen kädestään ja jatkoi työtä. Vaikka pihdit olivat aidot katkaisupihdit, upouudet ja terävät, työ tuntui naurettavan vaivalloiselta, ja Anton joutui ponnistelemaan toden teolla katkaistakseen silmukat. Ensin he olivat suunnitelleet kiipeävänsä verkkoaidan yli, mutta yläreunaan oli kierretty piikkilankaa, ja sen he olisivat joka tapauksessa joutuneet leikkaamaan, joten oli parempi ratkaisu tehdä aukko aitaan ja välttyä kiipeilyltä. Oli myös epätodennäköisempää, että heidät huomattaisiin ihan maan tasosta.

”Kisko nyt”, Anton komensi ja Gunnar väänsi aitaan muodostunutta läppää. Anton pääsi ryömimään reiästä ja Gunnar hänen perässään. Sitten he hölkkäsivät työvajan ohi sen takana olevalle varastovajalle. Anton otti repun selästään ja veti esiin otsalamput, jotka he kiinnittivät kypäriihinsä. Hän oli tyytyväinen, kun oli keksinyt ottaa otsalamput, sillä nyt he näkivät mitä tekivät joutumatta pitelemään kädessään taskulamppua tai lyhtyä.

”Okei”, hän sanoi. ”Aloitetaan.” Gunnar ei jäänyt odottelemaan, vaan veti esiin vasaran ja alkoi hakata ensimmäistä riippulukkoa, mutta Anton tarttui ruuvimeisseliin ja alkoi irrottaa saranoita. Tästä seikasta he eivät olleet olleet yhtä mieltä. He olivat maanneet alueen yläpuolella mättäikössä kiikarit silmillään ja tarkkailleet, miten vaja oli varustettu, ja kinastelleet siitä, kuinka se olisi parasta avata. Ovi ei ollut oikea ovi vaan pelkkä vanerilevy, joka oli kotikonstein sahattu oviaukkoon sopivaksi ja kiinnitetty paikoilleen ulkoa päin saranoin. Hetken kinasteltuaan he

olivat päättäneet käyttää kumpaaakin menetelmää nähdäkseen, kumpi avaisi vajan oven nopeammin. Menetelmällä ei ollut väliä, sen Anton tiesi, tärkeintä oli tavoitteen saavuttaminen. Vajaan pääseminen. Mutta Gunnarille tuntui olevan jonkinlainen periaatekysymys saada rikkoa riippulukot, joten Anton suostui sovitteluratkaisuun.

”No niin!” Gunnar huudahti, kun ensimmäinen kolmesta riippulukosta antoi myöten ja avautui.

”Hienoa”, Anton sanoi, mutta jatkoi ruuvaamistaan. Hän oli irrottanut ensimmäisen saranan kaikki ruuvit ja oli päässyt pitkälle toisen kanssa. Kun hän veti viimeisen ruuvin ulos, Gunnar lepäsi edelleen ensimmäisen lukon aiheuttaman ponnistuksen jäljiltä. Anton otti vasaran hänen kädestään, asetti naulahahlon saranan ja oven väliin ja väänsi. Ovi putosi saranoiltaan ensiyrittämällä ja roikkui kahden riippulukon varassa.

”Jess!” Gunnar huudahti. ”Sinä voitit. Minä piffaan jätskit tämän jälkeen. Saat isoimman karkkipehmiksen, joka on tarjolla, mestari!” Hän oli innoissaan ja äänekäs, ja hänellä oli selvästi hauskaa. Anton yllättyi siitä, kuinka rauhallisena hän itse pysyi. Hän oli olettanut olevansa stressaantuneempi. Mutta nyt hänen kehossaan virtasi uusi hyvänolon aalto, kun hän astui vajaan ja otsalampun valokeila lankesi laatikoihin. Tämä oli ensiaskel tavoitteeseen. Hän polvistui lattialle, avasi ensimmäisen laatikon ja alkoi järjestellä dynamiittipötköjä reppuunsa.

”Nimeni on vieraslistalla”, María sanoi ärtyneenä. Tunne oli kasvanut ja voimistunut sitä mukaa, mitä kauemmin hän puhui vierailuista vastaavan vanginvartijan kanssa. Hän oli varannut vierailun jo useita päiviä aiemmin eikä hän uskonut, että Agla olisi poistattanut hänet vieraslistaltaan. María oli tietääkseen ainoa henkilö, joka ylipäätään vieraili Aglan luona. Hän käytti aina vierailuajan kokonaan, vaikka ne kuuluivat enimmäkseen kiistelyyn ja kinailuun. María esitti aina pitkän luettelon kysymyksiä, joihin vastaamista Agla vältteli parhaan kykynsä mukaan. María vierailut tuntuivat harmittavan Aglaa, mutta ne olivat kuitenkin ainoaa vaihtelua vangittuna olemiseen. Ainakin María oletti, että Agla oli juuri tästä syystä hyväksynyt hänet vieraslistalleen, eikä hän uskonut, että Agla olisi nyt muuttanut mieltään.

”Soita huomenna ja varaa uusi vierailuaika”, vanginvartija kehotti ja kiskoi paitaansa ihramahansa päälle ja työnsi sen paremmin housunkaulukseen. ”Tänään Agla ei pysty ottamaan vieraita vastaan.”

”Miksi ei pysty?” María kysyi, nojautui eteenpäin ja tuki kyynärpänsä pöytään sen merkiksi, ettei aikonut lähteä mihinkään.

”Hän ei ole tavattavissa”, vanginvartija sanoi ja kumartui vierailijaluettelon ylle ja raapusti siihen jotain.

”Haluan tietää syyn”, María intti. ”Tai soittaa hänelle itse ja kuulla häneltä itseltään, ettei hän halua vieraita.”

Vanginvartija huokasi raskaasti.

”Aglä ei voi tänään ottaa vieraita vastaan. Soita huomenna.”

”Olen tutkiva journalisti ja vaadin saada jonkinlaisen selityksen sille, miksi vanki Agla Margeirsdóttir ei saavu etukäteen sovittuun tapaamiseen. Ellen saa vastausta, joudun kääntymään suoraan Vankilaviraston puoleen.”

Vanginvartija huokasi taas, nyt raskaammin kuin ennen ja pyöritteli silmiään.

”Tämä ei ole Guantanamo, ystävä hyvä. Tiedot vankien terveydentilasta ovat meillä luottamuksellisia, mutta voin kertoa, että Agla on tänään sairas ja sinä voit soittaa uudelleen huomenna ja varata uuden vierailuajan.”

Nyt oli Marían vuoro huokaista. Tämän pidemmälle hän ei pääsisi tässä vaiheessa. Oli turhaa purkaa ärtymystään vanginvartijaan. Hän ei todellisuudessa epäillyt ollenkaan, että tekeillä olisi jotain epäilyttävää Aglan oleskelun suhteen, hän oli ainoastaan kärsimätön. Hänen täksi kerraksi valmistelemansa kysymysluettelo oli harvinaisen mehevä. Se sisälsi kysymyksiä Aglan suhteesta Ingimar Magnússoniin ja William Teddiin, Pariisissa asuvaan markkinaspekulanttiin. Molemmat olivat nimiä, joihin hän oli törmännyt jo aiemmin työskennellessään erityisyyttäjänvirastossa tutkimassa talousrikoksia. Entisessä elämässään. Ennen kuin Agla aiheutti epäsuorasti hänen irtisanomisensa.

María salli ajatustensa harhailla kävellessään kohti autoaan. Vaikka päivä olikin alkanut pidentyä, huhtikuun aurinko paistoi vielä matalalta, ja hän joutui siristämään silmiään. Olisi mukavaa, kun nämä sinertävän valkoiset pistävät säteet väistyisivät lempeän keväisen valon tieltä. Tässä valossa kaikki näytti niin harmaalta ja kuihtuneelta talven tärveltyä maiseman. Missään ei vielä näkynyt silmuja, ja aurinko helotti armottomasti kuivaan viimevuotiseen

ruohikkoon, joka alkoi siinä, mihin multainen maaperä päättyi vankilan vierustalla rakennustyömaan jäljiltä. Ei sen puoleen, vuodenajalla ei ollut hänelle mitään merkitystä. Hän ei pitäisi kesälomaa. Hänellä ei ollut siihen varaa. Hänen verkkolehtensä, Orava, elää kituutti juuri ja juuri niiden muutamien mainosten ansiosta, jotka hän oli onnistunut myymään. Hän ei ollut toistaiseksi myynyt ainuttakaan isompaa uutisaihetta suurempiin lehtiin, mutta nyt oli mahdollista, että hän oli saanut vihiä jostain isommasta. William Teddin ja Ingimar Magnússonin nimet viittasivat ainakin siihen suuntaan.

María istuutui autoonsa. Hän tunsu sydämessään tuskan piston nähdessään pienen kristallienkelin, jonka Maggi oli antanut hänelle. Se tapahtui vuotta ennen kuin mies jätti hänet sanoessaan, ettei María ollut se ihminen, jonka kanssa hän kuvitteli menneensä naimisiin. Ja jos hän pureutui alkusiihiin, erokin oli oikeastaan Aglan syytä. Koko hänen elämänsä oli romahtanut, kun hänet irtisanottiin erityisen syyttäjän virastosta ja hän oli ajelehtinut ympäriinsä jonkinlaisessa vihan ja epäuskon aallokossa kuukausitolkulla. Kunnes Maggi luovutti ja totesi, ettei enää tuntenut häntä. Eikä hän toden sanoen ollut itsekään tuntenut itseään. Mutta nyt Maggia ei kannattanut muistella liian kauan, sillä se pilaisi hänen päivänsä kokonaan. Jos hän ei pitänyt varaansa vaan menisi liian pitkälle, hän päätyisi parkumaan miehen rappusille. Eikä se ollut hyvä juttu, sillä vaikka hän varautuikin aina siihen, että mies kutsuisi hänet sisälle ja sulkisi hänet syliinsä, hän tiesi hyvin, että mies katsoisi häntä halveksunnan ja säälin sekaisin tuntein ja sulkisi sitten oven hänen nenänsä edestä.

María käynnisti auton ja mietti, pitäisikö hänen kiskaista enkeli pois peilistä ja heittää se hevonen kuuseen, mutta

hän ei saanut tehtyä sitä. Ehkä huomenna. Ja huomenna hän soittaisi vankilaan ja varaisi uuden vierailuajan. Mutta koska hän ei voinut nyt esittää Aglalle kysymyssarjaansa, hänen kannattaisi aloittaa Ingimarista.

Hän oli tänään harvinaisen kovakourainen ja se tyydytti Ingimaria. Ingimar oli näännyksissä pieksämisen jäljiltä, ja tyttö joutui tukemaan hänet sänkyyn. Juuri se tuntui kaikkein parhaalta ja sitä hän haki tytön luota. Tuota tuntia, jonka hän makasi tytön vuoteessa unen ja valveen välimailla leijaillen nääntyneenä omien hormoniensa vallassa, kivuntunteesta automaattisesti vereen syöksyneen valtavan adrenaliinimäärän vuoksi, kun nainen oli sivaltanut ensimmäiset iskut hänen selkänahkaansa ja sitten endorfinin vuoksi, kun sen määrä veressä lisääntyi sitä mukaa mitä kauemmin ruoskiminen jatkui ja päättyi siihen, että hän tunsu lähinnä päihtymystä.

Nuorempana Ingimar oli kuvitellut hakevansa alistumisen tunnetta. Alistumista, kun hänet sidottiin, suu tukittiin, hänet ripustettiin roikkumaan ja ruoskittiin, jätettiin täysin naisen valtaan, mutta nyt hän tiesi paremmin. Tässä oli kyse kivun tuottamasta suojattomuudesta. Suojattomuudesta, kun nainen johdatti hänet tuskasta nyhkyttävänä ja verisenä vuoteeseen, hieroi parantavaa voidetta hänen selkäänsä, pakatoi hänet peitteeseen ja kuiskasi hänen korvaansa rauhoittavia ja lohdullisia sanoja kuin äiti lapselle. Silloin hän tunsu saavansa rakkautta ja nautti vuoteessa makaamisesta tietäen, ettei hänen tarvitsisi tehdä mitään, kirjaimellisesti yhtään mitään ansaitakseen kaiken tuon.

”Nyt olet kiltti poika”, nainen kuiskasi ja suukot-
ti miehen päälakea ennen kuin poistui huoneesta. Siinä samassa hän alkoi torkahdella. Jonkin aikaa hän makasi

unettomassa horroksessa tietämättä kuinka kauan, kunnes ajatus taas selkiintyi ja kävi johdonmukaiseksi, ja hän tunsi, että oli tarpeetonta maata kauempaa. Lepo oli ohi. Hän nousi, veti housut jalkaansa ja vei kauluspaidan mukanaan keittiöön, missä nainen otti hänet hymyillen vastaan.

”Anna kun katson”, nainen sanoi ojentaessaan miehelle aluspaidan ja auttaessaan sen hänen ylleen. Paidan pukeminen kirveli helvetillisesti, ja se oli hyvä. Kirvely tuntuisi seuraavina päivinä pukeutuessa, suihkussa ja tuolin selkänojaan nojautuessa, ja niin sen pitikin. Hän tarvitsi muistutuksen. Muistutuksen ihmisyydestään. Aivan kuten Rooman sotapäällikkökin, jonka kintereillä kulki jatkuvasti palvelija kuiskimassa: *Muista, että olet vain kuolevainen.*

”Laitan maksun tilillesi”, mies totesi paitaa napittaessaan. Nainen meni hänen luokseen ja auttoi ylimmän napin sulkemisessa ja satoi solmion miehen kaulaan.

”Älä laita liikaa”, nainen sanoi. ”Sinä maksat minulle aina liian suuren summan.”

”Olen kiitollinen”, mies vastasi.

”Olet aina vielä endorfiinikännissä, kun maksat minulle, joten maksat aina liikaa.”

”En sen enempää kuin ansaitset”, Ingimar vastasi ja suukotti naista poskelle.

”Ole nyt kiltisti, muruseni, ja tee kuten käsken.” Nainen hymyili ja iski silmää. Hän lisäsi sitten pilailleen: ”Muuten saat vielä satikutia...”

Ingimar kumarsi huvittuneena.

”Kyllä, rouva!”

He toimivat aina yhteisymmärryksessä. Nainen ymmärsi tismalleen, milloin heidän leikeistään sopi pilailla ja milloin vakavuus oli välttämätöntä, jotta peli ei menettäisi vaikutustaan.

”Soita, kun tekee mieli”, nainen sanoi ja piti ulko-ovea auki. Ingimar lähetti lentosuukon matkalla alas portaita, ja kuten monesti ennenkin hän ihmetteli, miten paljon hänen vointinsa oli muuttunut sen jälkeen, kun hän oli astunut taloon kaksi tuntia aiemmin. Hän oli saapunut paikalle stressistä kireänä ja mieli täynnä ajatuksia, mutta nyt hän oli rauhallinen ja ajatukset olivat selkeitä, aivan kuin sielu olisi juuri kylvetetty.

Hän käynnisti auton ja lisäsi lämpöä. Ulkona ei ollut erityisen kylmä, mutta ruoskimisen jälkeen häntä puistatti aina muutaman tunnin ajan. Puhelin ilmoitti vastaamat-
tomasta puhelusta ja kahdesta viestistä. Kaikki samasta numerosta. Hän avasi ensimmäisen viestin. Se oli pitkä ja sen oli lähettänyt tutkiva journalisti nimeltään María. Hän huokasi. Hän tiesi oikein hyvin, kuka María oli. Entinen erityisyyttäjäviraston tutkija, joka oli joutunut epäsuosioon ja vastasi nyt omasta verkkolehdestä pikemmin-
kin jääräpäisyyttään kuin taitoaan. Nainen oli sitä tyyppiä, joka näki salaliittoja joka nurkassa ja saattoi saada viattomimmankin asian näyttämään epäilyttävältä. Viesti sisälsi kysymysluettelon hänestä ja Aglasta ja heidän liikeyhteyksistään. Hän olisi voinut vastata kysymyksiin nopeasti. Tällä hetkellä yhteyksiä ei ollut. Heidän liiketoimensa olivat päättyneet muutama vuosi sitten, ja sen jälkeen he olivat vältelleet toisiaan kuin ruttoa.

Hän avasi jälkimmäisen viestin ja kysymystulva jatkui. Se todisti uskomattomasta optimismista. Tuskin ihminen sentään uskoi, että hän lähettäisi vastaukset tekstiviesteinä? Yleensä hän ei edes ajatellut toimittajia eikä olisi epäroinyt lainkaan tuhota näitä viestejä heti. Vain viimeinen kysymys jäi häiritsemään: *millaisia liiketoimia sinulla ja William Teddillä oli islantilaisen alumiinitehtaan kanssa?*

KANSAINVÄLISTEN HUUME- KAUPPIAIDEN KAMPPAILUSSA VAIN YKSI VOI KORJATA KOKO POTIN.

Palkitun Reykjavík Noir -trilogian mestarillisessa päätöksessä huumeiden salakuljetus, iso raha ja politiikka kietoutuvat yhteen. Sonjalle ja Aglalle koittaa kohtalon hetki.

Vankilan ovet kolahtavat kiinni Aglan takana, kun hänen tuomionsa päättyy. Hänen rakastettunsa Sonja ei kuitenkaan ole vastassa. Sen sijaan joukko ulkomaisia liikemiehiä yrittää houkutella Aglan mukaan nerokkaaseen petokseen, joka kurottuu Islannista ympäri maailman. Agla ja hänen entinen vihollisensa María huomaavat, että panokset nousevat kauhistuttavalla vauhdilla. Armoton huumeparoni Ingimar ei kaihda keinoja suojellakseen imperiumiaan, mutta hänellä ei ole aavistustakaan siitä, millaisen ruutitynnyrin päällä hän istuu omassa kodissaan.

Samaan aikaan Sonja ja hänen poikansa joutuvat pakon edessä palaamaan Lontoosta Islantiin. Siellä hänen on selvitettävä tilit pitkäaikaisten vihollistensa kanssa, jos hän haluaa pysyä hengissä.

Reykjavík Noir -trilogian päätösosa palkittiin Islannissa vuoden parhaana rikosromaanina ja brittilehti The Guardian valitsi sen yhdeksi vuoden parhaista kirjoista.

Kansi: Jussi Jääskeläinen